

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mỗi người chúng ta khi sinh ra đã bị bao bọc bởi muôn vàn nỗi sợ. Chúng ta lo sợ nhiều thứ. Sợ bị đau yếu, sợ bị đói khát, sợ bị người ta khinh bỉ, sợ người khác dèm pha, sợ đau khổ và sợ chết. Sợ dĩ trong trái tim ta còn nhiều nỗi sợ, vì chúng ta bám víu vào những giá trị vật chất mau qua, chóng hết.

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, toàn Miền Nam Việt Nam bị bao trùm trong không khí sợ hãi khi đoàn quân Cộng Sản tràn vào ‘tiếp thu’ những thành phố lớn và ở nơi các địa phương vùng “Quốc Gia” đám Cộng Sản nắm vùng hồ hởi ‘tiếp quản chính quyền’. Đó là ngày mà theo Võ Văn Kiệt “Có triệu người vui mà cũng có triệu người buồn”. Triệu người vui là những người CS nắm vùng hay ‘vào bụng’ trở về và đám thiên tả ‘ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản’. Triệu người buồn là những gia đình quân dân cán chính Miền Nam và các gia đình Bắc di cư.

Tôi vẫn nhớ không khí u ám bao trùm giáo xứ nơi một nửa gia đình tôi cùng với mẹ đang ở đó. Lúc đó ba tôi, gia đình bà chị cả và gia đình anh trai cả của tôi đang ở Tân Phú, Sài-gòn, còn bà chị thứ ba lúc đó không biết sống chết ra sao vì ông anh rể tôi là lính pháo binh đóng ở Pleiku theo lệnh ‘di tản chiến thuật’ đã cùng quân đoàn rút lui và tan tác trôi dạt không còn tin tức gì nữa. Mẹ tôi lúc đó một mình rất lo lắng, sợ hãi không biết điều gì sẽ xảy ra. Không biết có bị Cộng Sản bắt trở về Miền Bắc không? Nhà cửa ruộng vườn có bị tịch thu không? Còn chồng và các con lớn không biết ra sao vì liên lạc hoàn toàn bị cắt đứt.

Tuy rồi cuối cùng gia đình tôi cũng đoàn tụ không mất một ai, nhưng những năm tháng tiếp theo mọi người đều sống trong sợ hãi. Chỉ nói hớ hênh một câu là bị bắt bỏ tù. Các chủng viện, dòng tu, trường đạo bị tịch thu. Rồi ‘học tập cải tạo’. Rồi đổi tiền. Rồi hợp tác xã. Rồi thủy lợi. Tất cả đều rầm rập thi hành không ai dám hó hé vì bị khủng bố bằng nhà tù và họng súng. Cả xã hội tê liệt hoàn toàn vì sợ.

Qua kinh nghiệm đó chúng ta thấy rằng sợ sệt có thể làm con người chùn bước trước muôn vàn nghịch cảnh xảy ra trong đời sống. Chính vì thế, Chúa luôn cảnh tỉnh các tông đồ của Ngài hãy tỉnh thức, đừng sợ, đừng nhát đảm! Chúa sẽ luôn có mặt và luôn can thiệp kịp thời trong những biến cố xảy ra trong lịch sử cứu độ, cũng như trong đời sống riêng tư của mỗi người. Trong bài Phúc Âm Chúa Nhật này ba lần Chúa bảo chúng ta đừng sợ. Các con **đừng sợ** người ta. (Mt 10:26). Các con **đừng sợ** những kẻ giết thân xác mà không giết được linh hồn. (Mt 10:28). Các con **đừng sợ**, các con còn quý giá hơn muôn vàn chim sẻ. (Mt 10:31)

Tại sao Chúa bảo thế? Thưa vì Chúa muốn cho những người theo Chúa phải biết can đảm. Phải can đảm để sống. Vì sự sống là hồng ân của Chúa. Phải can đảm làm chứng cho Chúa. "*Phàm ai tuyên bố nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời. Còn ai chối Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ chối người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời.*" (Mt 10,32-33).

Như vậy, nếu có đức tin, chúng ta sẽ không sợ. Nhưng liệu chúng ta có đủ đức tin để không sợ hầu làm chứng cho Thiên Chúa, cho chân lý, công lý chẳng? Rất có thể ngoài miệng chúng ta tuyên xưng đức tin rất mạnh mẽ, đồng thời sẵn sàng kết án những kẻ tuyên xưng khác với mình. Nhưng nếu thành thực xét lại niềm tin của chúng ta vào sự quan phòng của Thiên Chúa để dám dẫn thân thật sự, rất có thể chúng ta lại thấy đức tin còn yếu kém hơn cả những kẻ chúng ta kết án! Và đôi khi để khỏi phải dẫn thân như đức tin và lương tâm đòi hỏi, chúng ta thường nại vào sự khôn ngoan và thận trọng. Nhưng quả thật rất khó mà xác định được lằn ranh giữa khôn ngoan và hèn nhát! Ta có thể hèn nhát "một cách có lý" hầu không ai chê trách được! Và cũng như thầy tư tế, thầy Lê-vi và người Do Thái trong dụ ngôn người Sa-ma-ri nhân hậu (Lc 10,30-37), chúng ta có thể nhân danh sự khôn ngoan để có thể khỏi phải làm nghĩa vụ ngôn sứ (làm chứng) của mình. Đây là vấn đề tế nhị của lương tâm mà mỗi Ki-tô hữu chúng ta cần phải năng tự vấn chính mình.

Xin được kết lá thư này bằng một lời nguyện tải xuống từ trang tinmung.net: *Lạy Cha, con là người nhút nhát, nhưng con lại không muốn sống hèn nhát, không muốn trở nên một thằng hèn. Xin ban cho con thật nhiều tình yêu đối với Cha và tha nhân, vì chỉ có tình yêu mới làm cho con can đảm thật sự. Cũng như người mẹ vì yêu thương con mà trở nên vô cùng can đảm, sẵn sàng chấp nhận đau khổ và cả cái chết khi con mình gặp nguy hiểm. Xin hãy ban cho con nhiều tình yêu hơn nữa!* (John Nguyễn)

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh